HOLLY WEBBOVÁ

COOBOO

ROSE

a stříbrný duch

Holly Webbová

COO BOO BOOK

Přeložila Petra Nagyová

Text © Holly Webb, 2011
Cover Artwork © Lisa Evans, 2011
The right of Holly Webb to be identified as the author
of this work has been asserted by her in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.
All rights reserved.
Translation © Petra Nagyová, 2013

ISBN 978-80-7447-253-4

Věnováno Jonovi

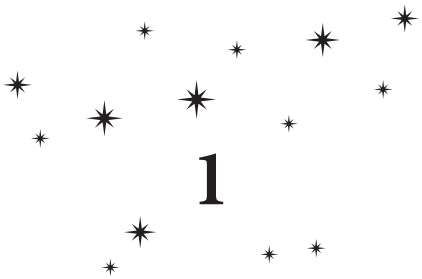

1

„A raz, dva, tři a raz, dva tři a – otočka, slečinko!“

Rose si povzdechla a poslušně se otočila. Naposledy tančila na plese v Benátkách, v tanečním sále osvětleném svíčkami na obrovských křišťálových kolech zavěšených u stropu. Obklopovala ji tehdy spousta maskovaných dam a hudba, jejímiž zvonivými tóny se při tanci nechávala unášet.

Slabé břinkání klavíru ji na rozdíl od benátského orchestru před několika týdny k tanci příliš nevábilo. Bella navíc odmítala uposlechnout strohé instrukce slečny Fellové týkající se tanečních kroků pro čtverylku a neustále si něco přidávala, což slečna Fellová neschvalovala. Ať byla melodie sebeveselejší, stejně pokaždé skončila žalostně, protože pianistka po pár taktech zasykla hrůzou a přerušila hru.

Rose přivřela oči a místo Belliných tenkých, rozpálených rukou v duchu vzpomínala na elegantní bílé kožešinové rukavičky.

„Rose! Tak už i ty! *Chassé!* Ach, dost, dost už. Už vás nemohu déle vystát. Vzkažte služebné, ať mi do pokoje donese čaj a levandulové sušenky." Slečna Fellová vstala ze židličky na svůj věk kupodivu rázně a vypochodovala – pokud byla vůbec něčeho tak neelegantního schopná – z místnosti.

Rose klesla do pozlaceného křesílka a zavrtěla hlavou. „Z toho se paní Jonesová asi zjeví. Jsem si docela jistá, že už žádné levandulové sušenky nemá. Sára snad bude muset tu levanduli napíchat špendlíkem do obyčejných máslových."

„Čekala bych, že to slečně Fellové dojde, když je taková mocná kouzelnice," uvažovala Bella a parádním chassé dotančila přes naleštěné parkety až k Rose a posadila se vedle ní k oknu.

„Tobě by to přece došlo, ne?" Dívky se na sebe podívaly a Rose sklopila oči k podlaze a trochu se usmála. Ještě před pár měsíci byla jen ubohý sirotek. A s Bellou se poprvé setkala, když jí zatápěla ráno v krbu v ložnici. Rose odešla ze sirotčince a stala se služebnou v domácnosti Bellina otce, Aloysiuse Fountaina, mocného kouzelníka, jenž pracoval i jako poradce pro krále. Pak ovšem ten nesnesitelný Freddie, učedník pana Fountaina, zjistil, že Rose také umí

čarovat – a tím se všechno změnilo. Hodiny tance, ačkoli to byla hrůza, pro ni tehdy byly něco nepředstavitelného.

Slečna Fellová s nimi bydlela v domě pana Fountaina od té doby, co se vrátili z Benátek, kam se vydali zničit šíleného kouzelníka Gossamera. Nebyla to sice žádná obyčejná guvernantka, ale Belliny hodiny tance si *rozhodně* nenechala ujít, navíc trvala na tom, aby se přidala i Rose. Vyučovala některým předmětům i Freddieho, ale ten většinou vždycky, když měla nastat hodina společenské etikety nebo genealogie, přišel s nějakou podivnou chorobou.

Pan Fountain beztak hledal novou vychovatelku pro Bellu. Tu poslední, nebohou slečnu Anstrutherovou, totiž Bella vypudila těsně před odjezdem do Benátek. U Belly se začaly projevovat kouzelnické schopnosti, ale zatím je nedokázala správně ovládat. Rose ji podezírala, že to ani nechce, protože takhle to byla větší zábava. Ty schopnosti však byly naneštěstí také velmi silné.

Jak silné si nikdo pořádně neuvědomil až do chvíle, kdy přede dvěma týdny přistáli v Doveru. Pan Fountain správně předpokládal, že benátská loď se v přístavu nezdrží o nic déle, než bude nutné. Kapitán očividně nemusel spoléhat na dobrý vítr, neboť očarované plachty se vzdouvaly a napínaly navzdory bezvětří.

Rose a ostatní se ocitli na nábřeží docela opuštěni, což se panu Fountainovi stávalo jen velmi zřídka. Byla hrozná

zima a Rose se při pohledu na šedivou hladinu a ještě šedivější oblohu cítila dost sklíčeně. Určitě brzy začne zase sněžit, ale alespoň to zakryje tu špinavou břečku pod nohama. Jejich dobrodružství v Benátkách bylo nebezpečné a děsivé a málem je stálo život, ale zároveň to bylo i vzrušující, zatímco tady doma na ni padla sklíčenost. Na každém rohu byly vylepené otrhané plakáty ohlašující verbování vojáků. Válka s Tališskou říší jako by se za tu chvíli, co tu nebyli, přiblížila a byla mnohem skutečnější.

Bella, ruce zabořené do kožešinového štucle a modré oči ve zmrzlém obličeji celé vykulené, se s úpěním přitulila k Rose. „Já chci kočár!“ fňukala. „Jsem zmrzlá. Papá, sežeň kočár. Já chci domů!“

„Já chci, já chci,“ zamumlal Freddie. „Nebojte, pane. Zaběhnu tamhle do hospody a nějaký seženu. Pročpak se neposadíte tady na ten kůl?“ pokynul svému mistrovi a ukázal na železný úvazný kůl. Starostlivě přitom pozoroval místo na jeho vestě, pod nímž se hojila bodná rána. Bill, mladý sluha, mu pomohl pana Fountaina posadit. „A nenechte Bellu, aby vás zatáhla do toho svého zuřivého záchvatu. Jestli vám něco může znovu podlomit zdraví, pak tohle.“

„Děkuji, Fredericku,“ povzdechl unaveně pan Fountain. Chlad jako by na něho působil stejně chmurně jako na Bellu.

„Já žádný záchvat nemám!“ pleskla Bella Freddieho po rameni. „A nikdo o mně nebude takhle ošklivě mluvit. Omluv se! Papá, přikaž mu to!“

„Bello, drahá!“ zamračila se slečna Fellová povýšenecky. „Chovej se jako dáma, prosím.“

„Nejsem žádná dáma, je mi teprve osm a je mi zima a chci jet domůůů!“ Poslední slabika se proměnila v podivné pulzující kvílení a Rose si dlaněmi zakryla uši, protože z Bellina křiku jí málem praskly bubínky.

Z paluby lodi ukotvené nejblíže k nim se ozval vyděšený křik. Stěžně plachetnice se začaly třást a námořníci padali k zemi, hlavy schované pod rukama.

„Bello, přestaň... prosím...,“ zašeptala Rose. Nebylo však možné, aby ji Bella slyšela. Jak to dělá? Vždycky uměla pronikavě křičet – slečna Anstrutherová odešla ze zaměstnání u pana Fountaina hned poté, co jí kvůli Belle začala téct z uší krev. Ale s tímhle se to nedalo srovnat.

Příšerný jekot na okamžik ustal, takže se odvážila otevřít oči, ale Bella se jen nadechovala. Za chvilku to kvílení začne nanovo. Rose se s hrůzou rozhlédla kolem sebe a spatřila ostatní, jak si zacpávají uši podobně jako ona. Bill ležel na zemi a zakrýval si hlavu kabátem, pan Fouintain bezvládně vrávoral na kotevním sloupku. Freddie se ho snažil podpírat a hlavu si přitom schoval pod mistrovo rameno, aby si chránil uši.

Bellin otec! Vždyť ho tím zabije! Rose rozhodně vykročila směrem k Belle, kterou ten ryk zřejmě také ohlušil. Ležela ve sněhu schoulená do malého uzlíčku, ale z úst jí stále vycházel ten nelidský jekot.

„Bello!“ zatahala Rose Bellu naléhavě za rameno, ale sama hned vykřikla. Sundat ruku byť z jednoho ucha byla agónie. „Bello, musíš s tím přestat. BELLO!“ Rose se už neudržela a sáhla po vzoru paní Jonesové k jedinému rázném léku pro hysterické služebné – vlepila Belle facku.

Řev poněkud nečekaně ustal, Bella se narovnala, rukou se dotkla tváře a podívala se na Rose. „Tys mě *uhodila*?“

Rose opatrně o krok ustoupila. „Ano,“ připustila a zvažovala, zda se má dát na útěk. Bella však vypadala spíš zmateně než rozzlobeně.

„Proč?“ zamumlala a třela si zčervenalou tvář. Rose viděla zarudlý otisk na Bellině bledé pleti, ale necítila se nijak provinile.

„Podívej!“ zasyčela a vytáhla Bellu na nohy. Už se nebála. Spíš zuřila. Jak to, že Bella neví, co udělala?

Bella jí visela v náručí a dívala se po ostatních. Kocour pana Fountaina, Gus, ležel roztažený na dlažebních kostkách, chlupy smáčené od špinavého ledu. Jak si ho dívky prohlížely, zatřepal ocasem a unaveně si olízl tlapku.

„To je tvoje práce, Bello!“ ucedila Rose. „Protože jsi se začala hloupě vztekat jako malé děcko. To už nemůžeš!“

„Já ale nechtěla," zašeptala tiše Bella. Pak běžela k otci a položila mu ruku na rukáv kabátu. Freddie u něho stále ještě klečel a po krku mu stékal slabý pramínek krve. Vytékal mu z ucha a zbarvoval naškrobený límeček do ruda.

„Ach, papá! Nechtěla jsem ti ublížit." Bella pohlédla velkýma modrýma očima na Rose. Měla je doširoka rozevřené, takže bylo vidět i bělmo. „To jsem Freddiemu udělala já? Že mu teče krev?"

Rose přikývla a viděla, jak se výraz v Bellině tváři mění. Strach vystřídalo zamyšlení. Možná i špetka pýchy.

„Ano. A je to hrozné!" sykla Rose.

Bella provinile přikývla.

„Prosím tě, už to nedělej," špitl Freddie a oklepal se, jako by se mu zatočila hlava. „Pane? Pane? Jste v pořádku?"

„Hmmm. Pověz, Fredericku, chlapče. To byla Bella?"

Freddie zaváhal, protože si nebyl jistý, zda mistrovi nepřivodí infarkt, když připustí, že to všechno má na svědomí Bella.

„Tedy ano," vzdychl pan Fountain. „Měl jsem jí opravdu najít lepší vychovatelku."

„Ta nepotřebuje vychovatelku, ta potřebuje celu!" přehnala se kolem nich slečna Fellová. Klobouk na hlavě měla pomačkaný, vypadala staře a rozzlobeně.

Bella se snažila tvářit nevinně, jako by to všechno bylo jen nešťastné nedorozumění, ale nikdo její opatrné mrkání očividně neoceňoval, a tak začala trucovat.

Nad nimi se ozval hrozivý skřípot. Rose pomalu vzhlédla, zdráhavě, jako by si myslela, že když se nepodívá, nestane se to.

„Stěžeň!“ zamumlal Freddie a zadíval se stejným směrem. „Ona zlomila stěžeň! To snad není pravda. Pane, musíme se uhnout, prosím, musíte vstát!“

Přední stěžeň plachetnice, pořádný kus dřeva vyšší než strom, se jim houpal nad hlavou. Bellin křik ho nenávratně zničil.

„Námořníci...,“ zašeptala Rose. „Spadne to na ně – všichni ještě leží v bezvědomí na palubě. Nám to tak dlouho netrvalo, protože jsme na kouzla zvyklí. I Bill ještě pořád leží, podívejte.“

„Nestůj tam jen tak s otevřenou pusou, ty hloupá,“ odsekla slečna Fellová. „Pomoz přece. A ty taky, Isabello, protože tohle je všechno jen výsledek tvého dětinského chování. Fredericku, postarej se o pána. A o toho kocoura a sluhu.“ Vykročila svižně směrem k nástupnímu můstku plachetnice a pustila se po něm vzhůru. Kožešinový lem jejího švestkově modrého pláště olizoval dřevěný okraj lávky. Dívky cupitaly za ní.

„Proč k tomu jdeme?“ kňourala Bella. „Měly bychom spíš spěchat *pryč*...“ Ale když spatřila pohled slečny Fellové a k tomu téměř totožný i v očích Rose, ztichla.

Slečna Fellová opatrně kličkovala mezi bezvládnými ná-

mořníky a šikovně uhýbala sukní. Bella s Rose jí byly v patách a sledovaly hypnotické houpání stěžně. Rose cítila, že ji přitahuje, a uvažovala, kam asi spadne.

„Položte sem ruce," přikázala slečna Fellová. „Isabello, přestaň tu hrát divadlo, rozmazlené děcko jako ty už toho tady zpackalo dost." Chytla Bellu za ruku a přitiskla ji na tmavé dřevo. Rose se přidala a zamrazilo ji, když ucítila, jak dřevo praská.

„Spadne to na nás," zamumlala. „Bello, jestli mě to rozmáčkne, tak tě zabiju."

Bella se uchichtla, ale rychle zmlkla, když ji slečna Fellová znovu zpražila pohledem.

„Já to se dřevem neumím," zoufala si slečna Fellová. Objímala stěžeň, jako by do něho chtěla zarýt prsty, ale dřevo bylo tvrdé jako železo tepané slaným mořským větrem.

Rose přitiskla prsty na vyleštěný povrch a snažila se nějak zachytit, ale bylo to marné. Naštvaně sykla a cítila, jak se na ni slečna Fellová podívala – jen na malý okamžik.

Od chvíle, kdy se poprvé se slečnou Fellovou v Benátkách setkaly, se na ni stará dáma koukala divně a trousila zvláštní poznámky. Zdálo se, že je přesvědčena, že Rose pochází z některé staré kouzelnické rodiny. Bella si tím také byla jistá. Rose mnohdy Bellu přistihla, jak na ni zírá s pokrčeným nosíkem, jako by se snažila něco vyčenichat.

„Nemůžu se do toho dřeva dostat," omlouvala se Rose slečně Fellové. „Je jako mrtvé. Ale co třeba plachty? Nemohly bychom něco provést s nimi?" Stará kouzelnice zamyšleně přikývla.

„V kouzlení toho máme, myslím, hodně společného, Rose... Ach!"

Stěžeň se s ohlušujícím skřípotem naklonil ke straně, takže Bella uskočila a vrazila do Rose. Ta upadla, ale cosi ji zvedlo za límec a postavilo na nohy. Bylo to něco neviditelného, kouzlo, které udělala slečna Fellová, aby jí pomohla. V téže chvíli najednou téměř dvacetimetrový stěžeň explodoval a jemně, téměř neslyšně se proměnil v oblak prachu.

Rose na to civěla s otevřenou pusou. Když stála pevně na nohou, vytáhla i Bellu. „Myslela jsem, že to se dřevem neumíte, madam?" zamumlala obdivně a rozhlédla se po palubě, kde poletovaly chomáčky pilin.

Slečna Fellová nespokojeně našpulila rty. „Taky že ne. Nechat věci jen tak *bouchnout*, to se mi nelíbí. Nemá to finesu. Chybí tomu půvab. Je to příliš hrubé."

Rose přikývla a oprášila Belle klobouček. Bylo by docela příjemné, uvažovala, kdyby se v kouzlení vyznala natolik, že by se mohla klidně rozhodnout, jaké kouzlo zrovna použije – a ne sáhnout hned po prvním, které ji napadne, jako dosud. Maličko se zachvěla. Věděla, že je slečna

Fellová neobyčejně mocná kouzelnice – viděla, jak panu Fountainovi vyléčila smrtelnou ránu, kterou mu v souboji zasadil Gossamer – ale tohle bylo něco jiného. Ten obrovský kus dřeva prostě *zmizel*, a slečně Fellové se přitom na kloboučku nepohnulo ani pírko. Byla to čirá síla a Rose si uvědomila, že její moc je děsivá. Tak děsivá, až Rose zatoužila umět totéž.

„Myslím, že bychom se teď měli vydat do hostince," navrhla slečna Fellová a oprašovala si záhyby na plášti. „Asi by bylo docela únavné vysvětlovat těm dobrákům, proč jim zmizel jeden stěžeň."

„Červotoč? Vyhladovělí červíci?" navrhovala Bella, ale slečna Fellová ji blahosklonně ignorovala.

Když došly k nábřeží, Bill se sbíral ze země, ale Gus ještě pořád ležel natažený na špinavé zemi a fousky se mu chvěly.

Rose spěchala z můstku, aby ho zvedla a otřela mu starostlivě kapesníčkem špínu z kožíšku.

„Ta holka... je postrach...," úpěl Gus. „Jsem *špinavý*. Potřebuju se umýt..."

„Nemůžeš to prostě odčarovat?" snažila se mu pomoci Rose.

Gus zakoulel modrým i oranžovým okem a znechuceně na ni pohlédl. „Nebuď hloupá, Rose. I kdybych se nakrásně očaroval na modro, budu pod tím pořád bílý! A ta špína na mně zůstane. Cítím to. Fuj!"

„Co to udělala?“ ozval se Bill a koulel očima. Snažil se popojít směrem k Rose, ale zavrávoral. Bellin křik jako by mu stále zněl v uších. „Takže už je nadobro jednou z vás? To dá paní Jonesová výpověď. Vždycky se dušovala, že jestli si slečna Bella začne na všechny vyskakovat, tak tam nezůstane.“

Rose mu položila ruku kolem ramen, aby nespadl, a povzdechla si. „V tom měla paní Jonesová pravdu. Myslím, že kdyby Bella nepřestala, klidně by zbořila i dům.“ Znechuceně zavrtěla hlavou. „A přitom si nezkřivila ani vlásek, podívej na ni! Jak se jí povedlo padnout zrovna na to jediné čisté místečko v celém přístavu?“

Po Bellině ječivém záchvatu v doverském přístavu se pan Fountain zděsil. Vyčítal si, že nechal Bellu tak zdivočet, místo aby trval na tom, že zůstane s pořádnou vychovatelkou doma v Londýně. Načež poprosil slečnu Fellovou, aby si k sobě vzala Bellu do učení – podobně jako vzal on do učení Freddieho.

Když s tím návrhem v soukromém salónku v doverském hostinci přišel, Rose se obávala, že Bella bude mít další hysterický záchvat. Neskutečně zbledla a téměř nedokázala promluvit. Chovala se sice hrozně, avšak svého otce ze srdce milovala a očividně nedokázala snést pomyšlení, že by se od něho musela odloučit. Pan Fountain

nad tím také dvakrát nejásal. Vousy měl schlíplé, že vypadal jako sklíčený mrož.

„Prosím...," zašeptala Bella.

Slečna Fellová, usazená v nejlepším křesle, záda rovná jako pravítko, s rukama položenýma na stříbrné rukojeti své hůlky, si Bellu zamyšleně prohlížela. „Někdo ji bezpochyby učit musí," souhlasila, ačkoli Rose v jejím hlase zaslechla váhání. „Má domácnost by však pro ni asi nebyla tou nejvhodnější. Zaprvé, v mém londýnském sídle už několik let nikdo nebydlí. Sama budu muset zatím zůstat v hotelu, než si obstarám nové služebnictvo. Všude bude chaos. Nic pro mladou dívku." Pak však očima ulpěla na Rose.

Pan Fountain ji zamyšleně pozoroval. „Hotel je velmi nehostinné místo," začal zeširoka.

Slečna Fellová se na něho obrátila a díky špičatému nosu v té chvíli vypadala jako jestřáb. Maličko, nepatrně sklonila hlavu.

„Nebylo by pro vás pohodlnější, kdybyste se přestěhovala k nám?"

Freddie sebou v tu chvíli škubl a oči mu hrůzou lezly z důlků. Měl už dost paní Fellové a jejích staromódních představ o výchově dětí a učedníků.

„To je od tebe velmi laskavé...," předla slečna Fellová. „To bych pak samozřejmě mohla kromě tvojí drahé Isa-

belly učit také Rose. A dokonce i Fredericka.“ Na nepatrný okamžik přivřela oči, jako by nad tím zauvažovala.

Rose si však byla skoro jistá, že přesně takhle to celou dobu plánovala. Slečna Fellová přepadla dům pana Fountaina jako velká voda, s kupou drahých zavazadel. Pana Fountaina samozřejmě vůbec nenapadlo dát správcové předem vědět, že budou mít hosta, očekával prostě, že si s tím slečna Bridgesová nějak poradí. Když tak nad tím Rose přemýšlela, zjistila, že Bella ty své sobecké návyky zdědila po otci – jenže jemu se alespoň podařilo je díky notné dávce šarmu poněkud zmírnit. Ale třeba jsou všichni bohatí takhle bezohlední, když nepoznali nic jiného? Rose zamyšleně nakrčila nos.

Naštěstí si slečna Bridgesová se slečnou Fellovou padly do oka. Rose měla ovšem dojem, že slečna Bridgesová by měla ráda každého, kdo by se jal vzdělávat Bellu, nebo se o to alespoň pokusil. Pomohlo taky, že se slečna Fellová rozhodla osobně zajít do kuchyně, kde vyjádřila nesmírný vděk paní Jonesové za pomerančový dezert, který po večeři servírovala, takže kuchařka nakonec ani nedala výpověď.

Ačkoli pokud si slečna Fellová bude pořád poroučet levandulové sušenky, mohla by si to paní Jonesová ještě rozmyslet.

Rose si povzdechla a snažila se ty myšlenky zaplašit. Někdy si říkala, že těmhle zámožným lidem asi nikdy nepo-

rozumí. „Skočím do kuchyně. Drž mi palce. Jestli bude mít paní Jonesová špatnou náladu, dostanu k večeři chleba se sádlem, akorát bez toho sádla."

Naštěstí když Rose dorazila do kuchyně, seděla paní Jonesová schovaná za novinami, vedle sebe šálek čaje a vzdychala. „Příšerné. Příšerné," brumlala si a šustila stránkami.

„Další vražda?" zašeptala Rose Billovi, který usrkával čaj z talířku, protože v kuchyni nikdo jiný nebyl a paní Jonesová byla schovaná za novinami.

Bill zavrtěl hlavou a usrkl další hlt. „Válka," špitl a bedlivě pozoroval okraj novin.

„Ach," vzdechla Rose. Válka s Tališi hrozila posledních pár týdnů čím dál víc, a když se vrátili, byl Londýn ještě hustěji polepený verbovacími letáky a ulicemi pochodovaly řady vojáků. Když šla Rose na pochůzky po městě, nahánělo jí strach. Jako by ty zářivé uniformy najednou viděla celé špinavé od bahna a ještě horších věcí. Zamrkala a uniformy byly zase jen normálně červené. Udělalo se jí z toho špatně.

Co by se stalo, kdyby tališský císař udělal to, o čem tu všichni mluví, a došlo k invazi? Opravdu by se pak bojovalo v ulicích? Rose si neustále říkala, že pan Fountain a ostatní kouzelníci by to nedopustili. Jenže císař měl svoje vlastní kouzelníky. Dokonce i lord Venn pro něho nějakou dobu pracoval. Tajný plán na únos princezny Jane

mu měl získat panovníkovu přízeň. Kdo říká, že tališská vojska nevede nějaký další mocný kouzelník?

Rose zírala na slova, která na ni křičela z hustě tištěného papíru. *Dělostřelectvo. Sedmý oddíl lehké pěchoty. Smlouvy pozbývají platnosti. Nepřípustná provokace...*

Její nový život v domě pana Fountaina byl tak báječný a vzácný, ale ty skupinky vojáků jako by ho těžkými černými botami zašlapávaly do země.

„Ti Tališi. Zrádci!" Noviny sebou zlostně trhly.

Rose si za zády zkřížila prsty pro štěstí a zacukrovala: „Paní Jonesová... Neměli bychom tu náhodou ještě nějaké levandulové sušenky?"

Obočí paní Jonesové se objevilo nad okrajem stránek. „Ta ženská mě umučí," povzdechla si. „Ve spíži je porcelánová dóza se sušenou levandulí, Rose, přines mi ji, buď tak hodná. A příště," podívala se přísně na Rose, „příště ji koukej přimět, aby si radši dala něco, o čem víš, že to máme. Pomoz si třeba těmi svými zatracenými kouzly." Trošku se zachvěla, když to říkala, ale Rose stejně kuchařce nakukovala cestou do spíže přes rameno. Paní Jonesová nesnášela kouzla, a tak proti nim své kuchyňské království chránila vlastními starobylými rituály. Rose ovšem měla dojem, že ty jsou svým způsobem stejně magické jako zaklínadla pana Fountaina. Kuchařka obvykle předstírala, že neví, že i Rose umí čarovat.

„Slečna Fellová by mě hned prokoukla, paní Jonesová," řekla jí Rose, když se vrátila s velkou modrou dózou. „Ta dokáže malíčkem vykouzlit věci, na které bych já celá nestačila ani za týden."

Paní Jonesová poskládala noviny a uhladila je baculatým hřbetem ruky, jako by chtěla rozmáznout do ztracena všechno, co nechce vidět. „A zdá se to být taková hodná, spořádaná dáma," brumlala a otevřela s cvaknutím víko piksly s levandulí.

„To vypadá jako ohavní mrtví brouci," zašklebil se Bill, když nahlédl dovnitř. „A ten smrad! Ona to chce jíst?"

„Vždyť to krásně voní!" podívala se na něho překvapeně Rose. Vůně jí připomínala zásuvky plné čistého, vymandlovaného prádla. Vlastně i sama slečna Fellová tak voní, uvědomila si Rose. Asi si dává pytlíčky sušené levandule ke krajce, ale možná, nedokázala se té myšlence ubránit, má jen tolik ráda levandulové sušenky, že je jimi provoněná skrz naskrz.

„Jak tu levanduli dostaneme do sušenek?" strachovala se Rose. Zapomněla, že má dnes Sára, děvečka z kuchyně, volné odpoledne, a nebyla si jistá, zda by levanduli do sušenek dokázala sama nějak dostat.

Paní Jonesová si odfrkla. „Levandulová ledová poleva. Možná si tohle přesně madam neobjednala, ale bude to muset skousnout. Všichni podvádět nemůžeme."

Rose hned přikývla. „Jen doufám, že jí to zvedne náladu. Máme s ní mít ještě hodinu malování, ale po té taneční, která teď skončila...“

„S obrázkama ti to přece jde,“ upozornil ji Bill, ale Rose jen zavzdychala.

„Ale malování ne. Ty moje se prostě objeví, když o něčem mluvím, a ani o tom nevím. Promiňte, paní Jonesová,“ dodala automaticky. V kuchyni se většinou o kouzlech nesmělo ani mluvit.

„Malování se pro mladou dámu náramně hodí, Rose,“ souhlasila kuchařka, zatímco v misce šlehala polevu.

„Já mladá dáma nejsem,“ našpulila rty Rose.

„Ale mohla bys být, drahá. Většina dívek by ti kvůli takovým příležitostem utrhla ruce. Latina a všechno. Ačkoli budeme ještě rádi, když tu napřesrok nebudeme mluvit tališsky.“

„Stejně nemůžeš tvrdit, že nejsi mladá dáma,“ vložil se do hovoru Bill a smočil prst v polevě, když se paní Jonesová otočila pro levanduli. „Vždyť to nevíš.“

„Ach, ještě ty s tím začínej,“ odsekla mu Rose. „Už jsi jako holky od svaté Brigity – všechny byly přesvědčené, že jsou jen ztracené princezny.“

„Ty bys ale mohla být!“ trval na svém Bill. „Všechny ty... *zvláštnosti* se někde musely vzít, no ne?“

„Je to jen náhoda,“ zabručela Rose. Ale moc jistě to ne-

znělo. Než přišla pracovat do domu pana Fountaina, zatvrzele si v sirotčinci zakazovala na svoji rodinu myslet, takže přemýšlet teď o vlastní minulosti pro ni bylo zoufale těžké. Nebyla si jistá, zda chce najít rodiče, kteří ji odložili – protože to se stalo. Ani se neobtěžovali zanést ji do sirotčince, prostě ji jen nechali na hřbitově, navíc v koši na ryby, aby toho nebylo málo. Proč by je měla kdy chtít poznat?

„Co máme dnes malovat?“ zeptala se Bella poněkud bez elánu a máchala se štětcem ve sklence s vodou.

Slečna Fellová se zamračila. „Isabello, drahoušku, necákej. Dnes jsem vám našla předlohu, podle které budete malovat.“ Položila na stůl ve studovně tvrdé desky a začala rozvazovat provázky. Na akvarelu uvnitř byl zobrazen velký dům z bílého mramoru, takže připomínal nějaký starobylý palác, obklopený nádherně zelenými zahradami.

Rose trochu poklesla ramena. Předtím na hodinách alespoň malovaly květiny nebo porcelánovou ozdobu z obýváku. Překreslovat nějaký obrázek se jí zdálo hloupé.

„Snažte se dodržet odstín barev,“ přikazovala slečna Fellová. „Vidíte ty jemné linky? Jemné tahy, děvčata, žádné hrubé čáry.“ Povzdechla si a něžně prstem pohladila papír.

Rose napadlo, proč si ten obrázek schovává v deskách, místo aby si ho dala zarámovaný na stěnu. Bylo jasné, že ho má moc ráda.

Rose ponořila štětec do vody a snažila se, aby ji malování alespoň trochu bavilo. Jenže všechno se zdálo tak hloupé! Není přece žádná rozmazlená holčička, kterou vychovávají pro bohatého ženicha. Proč s tímhle tedy ztrácet čas?

Odpověď byla samozřejmě jednoduchá. Protože si nedovolila odporovat, ačkoli tajně doufala, že Bella by to mohla udělat za ni.

Jenže Bella si šťastně čmárala barevné klikyháky zelenou a růžovou barvou a tu a tam přidala strom. Rose se zadívala na slečnu Fellovou, která z okna studovny vyhlížela na náměstí a mezi prsty tiskla kapesníček vonící po levanduli.

Rose nakvašeně načrtla kolonádu před domem. Na travnaté terase se tam určitě mohly procházet dcerky majitele domu. *Možná ani nikam jinam jít nemohly,* uvědomila si hořce Rose*, když je korzety tak stahovaly, že dokázaly udělat jen pár kroků mezi pávy. Možná jí v tom sirotčinci nakonec bylo líp? Jenže dceru kouzelníka by takhle neomezovali*, přiznala si, když po očku pohlédla na Bellu, která si teď do obrázku klidně začala kreslit pestrobarevné spirály. Když si Bella něco usmyslela, nikdo jí v tom nedokázal zabránit.

A ani mně ne, říkala si a skoro se ani nedívala na plátno, kam cosi bezmyšlenkovitě malovala. Pod prsty jí vyrůstaly zvláštní obrazce, kruhy, spirály, vějířky a v duchu jí před očima pochodovali pávi.

„Co je to?“ vytrhl Rose z podivného snění zastřený šepot, až vyjekla a postříkala výkres červenou barvou. Stála nad ní slečna Fellová a držela si teď kapesníček přitisknutý na rtech.

„Ach, omlouvám se, madam, nechtěla jsem...“ Pak se odmlčela a podívala se na výkres. Dům tam pořád ještě stál, ale všechno okolo se změnilo. Objevila se tam dívka mířící od nich po cestě k domu, s vlající šálou kolem ramen. Nataženou rukou krmila pávy, kteří šli vedle ní a ocasy jim vlály podobně jako její dlouhá šála. Jejich péra jako by splývala se strukturou jemné tkaniny, která jí od loktů spadala na zem.

„Tohle… tohle na tom obraze není,“ koktala Rose.

Bella se naklonila, aby si její výtvor prohlédla. „Jak jsi to namalovala?“ ptala se s vykulenýma očima. „Rose, ještě minulý týden tvůj svazek sněženek připomínal tlusté klacky. A kdo to vlastně je?“

„Jak to, že ji znáš?“ ptala se slečna Fellová stále ještě podivným hlasem. „Nemohla jsi ji znát! Co jsi to udělala?“

Když na ni Rose beze slova zírala, žena ji chytla za bradu a natočila si ji obličejem k sobě, aby se jí mohla podívat do očí.

„Nic! Nic jsem neudělala! Jen jsem přemýšlela, nedávala jsem pozor, prostě se to stalo. Snad jsem to ani sama nenamalovala,“ dodala se zarděním Rose.

Slečna Fellová ji pustila a chytila se opěradla židle, jako by potřebovala nějakou oporu. Rose s Bellou na ni koukaly a divily se, co se stalo a jestli by neměly něco udělat. Tohle nevypadalo jako depresivní záchvaty slečny Anstrutherové. Rose si byla jistá, že když se stará dáma chytila židle, prosvítaly jí pod kůží kosti a celá se třásla. „Slečno Fellová?" zeptala se nejistě. „Madam? Nemám vám donést – nějaký lék? Nebo čichací sůl?"

„Zbytečné utrejchy," odsekla stará dáma a očividně přišla znovu k sobě. „Pořádně ty štětce vymyjte, děvčata. Trochu mě bolí hlava, půjdu si na chvíli lehnout."

A vycupitala z místnosti. O hůlku, která jí obvykle sloužila jen jako vhodný doplněk převleku bezelstné staré dámy, se tentokrát opravdu opírala. Když za ní zapadly dveře, Bella povytáhla obočí a podívala se na Rose. „*Trochu ji bolí hlava*, to určitě," ušklíbla se.

Rose přikývla a vzala do ruky výkres. „Kdo je to?" zeptala se a prohlížela si dívku na obrázku a složitý vzor na kašmírové šále. „Nepamatuji si na ni. Jak bych mohla? Ani jí nevidím pořádně do obličeje, ale jsem si jistá, že jsem ji nikdy neviděla. Ale něco na ní je..."

Bella se také nad obrázkem zamračila. „Není ani o moc starší než my," poznamenala.

Rose obrátila oči v sloup, když se Bella nedívala. Bella nesnášela, že je v domě nejmladší, a odmítala uznat, že

Rose je starší než ona. Rose sice nevěděla, jak je přesně stará, ale byla si celkem jistá, že alespoň deset nebo jedenáct jí určitě je. Belle bylo jen osm. Ale měla pravdu – ta dívka na obraze byla mladá. „Asi tak patnáct nebo šestnáct?“ odhadovala Rose.

„Má celkem pěknou postavu,“ uvažovala Bella. „Ale ty vlasy asi nemá od přírody takhle světlé. Pravděpodobně má podobný odstín jako ty, ale zesvětlila si je citrónovou šťávou.“

„Anebo jsem to jen namalovala špatnou barvou,“ řekla Rose.

„Ach, nebuď tak naivní,“ odsekla Bella. Jen jsi držela štětec. Bylo to kouzlo. Slečna Fellová to taky poznala, jenže nám všechno neřekla.“ Bella upírala oči na ten zvláštní dívčí portrét z profilu, jako by chtěla, aby se dívka otočila. „Musí to mít něco společného s tebou a tím domem – a s ní.“

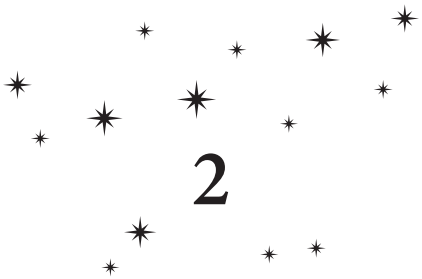

2

„Chceš říct, že stále ještě pracuje? Jako *služebná*?“ melodický hlas slečny Fellové propůjčil tomu slovu až hrůzný obsah.

„No ano,“ odpověděl pan Fountain a ošíval se. Podíval se na Rose, jako by ho z té situace mohla nějak vysvobodit.

„Mezi hodinami?“ pokračovala slečna Fellová a upírala zrak na Rose. „Je to učednice, tak jak může ještě dělat službu?“

„Jsem zvyklá pracovat, madam,“ zamumlala Rose.

„Buď zticha, Rose.“ Gus procházel za opěradlem lenošky a ocasem jí přikryl ústa. Rose chtěla něco namítnout, ale zjistila, že nemůže – jako by měla pusu plnou chlupů. Ohnala se a zlostně se zadívala na Guse, ten však

jen zapředl a tvářil se samolibě. „Je hrozně paličatá, vždyť já jí už celé měsíce tvrdím, že nemůže být učednice *a zároveň* služebná."

Rose si neuvědomila, že slečna Fellová ji měla pouze za učednici. Tu noc ležela v posteli a nemohla usnout. Hodinu co hodinu slyšela odbíjet hodiny na věži a musela myslet na tu dívku na obraze a bála se o ni. V šest hodin se vyškrábala z postele, aby podpálila v krbech. Když zatápěla u slečny Fellové, nešikovně jí vypadl pohrabáč do ohniště.

Řinčení železa starou paní vzbudilo, nicméně byla k nešikovné služebné velmi shovívavá, dokud nezjistila, o koho jde. Okamžitě se zabalila do krajkového plédu, poručila si podnos s čajem a zavolala si do obýváku pana Fouintaina. Guse nevolala, ten přišel jen z čiré zvědavosti.

Když se vrátili z Benátek, nebyla si Rose jistá, co vlastně je. Když byli pryč, byla za mladou dámu – dokonce i tančila na plese v paláci. V ložnici jí zatápěly malé Benátčanky a ona to dokonce ostudně zaspala.

Jenže po návratu do domu pana Fountaina nastal zmatek s hledáním vhodného pokoje pro slečnu Fellovou, musel se tam utřít prach a pověsit nebesa nad postel a všechno načančat, až to bylo dokonalé. Takže Rose pověsila své krásné stříbřité krajkové šaty na háček ve svém podkrovním pokojíčku a byla si celkem jistá, že už je nikdy ne-